

MANIFESTO Abstract (met belangrijkste conclusies)

Manifesto: Writings on Site-Specific Art and Performance onderzoekt hoe hedendaagse artistieke praktijk is verschoven van objectgerichte productie naar context gebonden, sociale, ruimtelijke en temporele betrokkenheid. Aan de hand van vijf casestudy's toont de publicatie dat site-specific art de publieke ruimte activeert in plaats van deze slechts te bezetten. Elk project gebruikt een andere methodologie—van objectgerichte ingreep tot ecologisch proces, collectieve herdenking, infrastructurele programmering en belichaamde rituelen—en onthult zo een fundamenteel heterogeen veld.

Het onderzoek identificeert meerdere overkoepelende conclusies. Ten eerste is het begrip 'site' veel verder uitgebreid dan fysieke locatie. Waar vroeger site-specific werken onlosmakelijk verbonden waren met hun geografische plek, functioneren hedendaagse projecten in sociale relaties, cultureel geheugen, digitale netwerken en gemeenschappelijke rituelen. Kunst wordt zo een middel om plaatsen opnieuw te definiëren—door monumenten te verhullen, langdurige ecologische processen te initiëren, culturele infrastructuur te verankeren of tradities via het lichaam te bestendigen.

Ten tweede verschijnt tijd als artistiek materiaal. De onderzochte werken lopen uiteen van zeer tijdelijke interventies tot meer-generatieve processen. Temporaliteit vormt betekenis: sommige werken bestaan slechts in korte momenten van intensiteit, terwijl andere groeien, circuleren of zich over decennia opnieuw vormen. Deze temporele bandbreedte maakt de praktijk flexibel en responsief voor sociale en ecologische verandering.

Een derde conclusie betreft artistieke vorm. Geen enkel medium kan de complexiteit van de hedendaagse publieke ruimte volledig adresseren. In plaats daarvan functioneren uiteenlopende strategieën—tijdelijke transformaties, ecologische processen, sociale infrastructuren, rituele praktijken—als complementaire instrumenten waar steden en gemeenschappen uit kunnen putten afhankelijk van symbolische en ruimtelijke behoeften.

Tot slot benadrukt het onderzoek de centrale rol van het publiek. In alle vijf casestudy's is het publiek niet slechts toeschouwer maar deelnemer, gebruiker, medeproducent of betekenisdrager. Publieke aanwezigheid vormt het werk voortdurend opnieuw, waardoor site-specific art een relationele praktijk wordt die berust op interactie, interpretatie en gedeelde ervaring. Kunst in de publieke ruimte is daarmee geen object, maar een dynamische relatie tussen mens, plaats en tijd.

Al met al positioneert Manifesto site-specific art als een krachtige culturele kracht die publieke ruimte kan herdefiniëren, gemeenschappen kan versterken en nieuwe vormen van collectief bewustzijn kan genereren.